

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασιλίας

ΕΝΑ ΣΥΝΤΟΜΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΧΘΕΣ

Σαν σήμερα πριν 30 χρόνια άρχισα τη συνεργασία μου με τη σελίδα 11

Ταχ Σαν σήμερα πριν 30 χρόνια δεν είμαι σίγουρος αν άλλαξε η ζωή μου προς το καλύτερο όταν άρχισα να εργάζομαι στον «Κόσμο» με πρόταση τότε διευθυντή – αρχισυντάκτη Γιώργου Μεσσάρη, αλλά οπωσδήποτε έγινε πιο ενδιαφέρουσα, αφού αποδείχτηκε πως για εμένα δεν ήταν απλά «δουλειά», ή «λειτούργημα», αλλά σταθμός ζωής. Με τον Γιώργο είχαμε γνωριστεί και γίναμε οικογενειακοί φίλοι πολύ πριν και δουλέψαμε μαζί σε άλλα παροικιακά έντυπα, γι' αυτό πολύ σύντομα φάνηκε ότι δεν με χρειαζόταν μόνο για να δακτυλογραφώ κείμενα των δημοσιογράφων.

«Ο Κόσμος» κυκλοφορούσε τότε μόνο κάθε Παρασκευή και η κυκλοφορία ήταν πάνω από 5.000 φύλλα, παρόλο που βρισκόταν στη νηπιακή ηλικία με επτά χρόνια ζωής. Όμως είχε εδραιωθεί σαν η σοβαρή εφημερίδα της παροικίας, αν και οι αντίπαλοί μας προωθούσαν συκοφαντίες πως δήθεν πραγματικοί ιδιοκτήτες της δεν ήταν ο έμπειρος δημοσιογράφος Τάκης Καλδής και ο Τάκης Γκόγκος, έμπειρος εκδότης του «Νέου Κόσμου», αλλά η Αρχιεπισκοπή.

Πάντως, ήδη στην εφημερίδα μας είχαν συγκεντρωθεί ό,τι καλύτερο υπήρχε στην παροικιακή δημοσιογραφία και εφημεριδοποιία με τον Τάκη Καλδή, τον Γιώργο και την Τζόαν Μεσσάρη, τον Γιώργο Τσερδάνη, τον Βασίλη Πασσά, την Μαρία Πολίτη και τον Γιάννη Λίππη στο συντακτικό, τη Ζωή Λίππη και τη Ζωή Παπαδάτου στο τεχνικό, τον Παύλο Θεοδωρακόπουλο και Δημήτρη Βεντούρη με τον «ελεύθερο σκοπευτή» Θανάση Τσάνη στο διαφημιστικό και συνεργάτη μου φωτογράφο έναν σπουδαίο άνθρωπο και φίλο, τον Μιχάλη Κάλλη.

Στόχος μου δεν είναι να γράψω την ιστορία του «Κόσμου» με τρία άρθρα την τρέχουσα εβδομάδα, αλλά να δώσω μια εικόνα του τότε, μια εικόνα που άλλαξε πολλές φορές γιατί αυτή η εφημερίδα πέρασε από σαράντα κύματα, κυρίως από τότε που πουλήθηκε και άλλαξε το ιδιοκτησιακό καθεστώς της. Κατόρθωσε να επιβιώσει μόνο επειδή βρέθηκαν

εκδότες όπως ο Θεόδωρος Κωνσταντίνου με τη σύζυγό του Τασία και ο σημερινός εκδότης Σπύρος Χαράλαμπος.

Μερικές βδομάδες μετά το ξεκίνημά μου στον «Κόσμο», λοιπόν, ο Γιώργος Μεσσάρης μου πρότεινε να γράφω άρθρα, μού έδωσε τη σελίδα 11 και διάλεξε τον τίτλο «Κόσμια και μη...», επειδή γνωρίζοντας τον χαρακτήρα μου είχε προβλέψει τον τρόπο γραφής μου και τους στόχους μου. Και όχι μόνο αυτά, αλλά διάβαζε και διόρθωνε τα κείμενά μου για ένα χρονικό διάστημα και με συμβούλευε πώς να τα βελτιώσω. Μια σοφή συμβουλή του ήταν αντί να γράφω ένα ολοσέλιδο άρθρο, να γράφω τέσσερα ή πέντε μικρότερα σχόλια, όπως σήμερα, αν και αργότερα έκανα τις δικές μου βελτιώσεις. Επειδή «Ο Κόσμος» κυκλοφόρησε για να καλύψει το κενό όταν το αντίπαλο έντυπο άρχισε έναν ανίερο πόλεμο εναντίον της Αρχιεπισκοπής και σταμάτησε να αναφέρει τα επιτεύγματα των φορέων της και ρεπορτάζ από τις εκδηλώσεις τους, η εφημερίδα μας ήταν κόκκινο πανί για τους εχθρούς της Εκκλησίας κοινοτικούς παράγοντες και η εφημερίδα μας απαντούσε με σκληρή αρθρογραφία εναντίον της Κοινότητας.

Σαν παιδί της ιστορικής Κοινότητας Αλεξανδρείας δεν συμφωνούσα με αυτή τη διαμάχη, αλλά και επειδή ήθελα «Ο Κόσμος» να γίνει η εφημερίδα όλων των Ελλήνων, ρώτησα τον Γιώργο Μεσσάρη αν είχε αντίρρηση ν' αρχίσω κινήσεις συμφιλίωσης με την Κοινότητα. Συμφώνησε με την πρόταση μου, με κάποιους ενδοιασμούς του που συμμερίζομαι για την αντίδραση της κοινοτικής ηγεσίας, αλλά η ευκαιρία για πρώτη επαφή δεν άργησε όταν έμαθα πως ο τότε γραμματέας, Νίκος Παπανικίτας, θα ανακοινώσει τις εκδηλώσεις του Ελληνικού Φεστιβάλ για το 1990.

Απρόσκλητος, λοιπόν, πήγα στη συνέντευξη Τύπου στα γραφεία της Κοινότητας για ν' ακούσω τον Νίκο Παπανικίτα και έτοιμος για τα χειρότερα, όμως δέχτηκαν την παρουσία μου και στο τέλος της συνέντευξης ο Νίκος με ρώτησε φιλικότατα

από πού κατάγομαι, τού είπα από τη Σύμη και χάρηκε που είμαστε συμπατριώτες.

Το ρεπορτάζ μου σε μια «εχθρική» εφημερίδα για τη συνέντευξη Τύπου άρεσε στους κοινοτικούς και όταν ο Νίκος μού τηλεφώνησε να με ευχαριστήσει τον διαβεβαίωσα ότι «Ο Κόσμος», -δηλαδή εγώ- θα κάλυπτα τις εκδηλώσεις του Φεστιβάλ, αρχίζοντας μια συνεργασία που παρεξηγήθηκε από πολλούς. Μέχρι πως είμασταν «κουμπάροι» πίστεψαν κάποιοι, ή πως δήθεν αντιμετώπισα εχθρικά αυτούς που ανέλαβαν την οργάνωση του Φεστιβάλ όταν παραιτήθηκε ο Νίκος, ενώ απλά είχα διαφωνήσει με κάποιες επιλογές τους στη διοργάνωση.

Να προσθέσω πως με την μεγάλη υποστήριξη του «Κόσμου» στο Ελληνικό Φεστιβάλ, αναγκάστηκε να το προβάλλει ευρέως και το άλλο έντυπο, βοηθώντας την ανάπτυξή του στο σημερινό υψηλό επίπεδο.

Τελοσπάντων, η συμφιλίωση με την Κοινότητα ήταν γεγονός και η πρώτη επιτυχία της σελίδας 11, όμως αυτό δεν σήμαινε πως εγκατέλειψα τις καλές σχέσεις μου με την Αρχιεπισκοπή, τον μακαριστό Στυλιανό και τον εκλεκτό διευθυντή του γραφείου του π. Ιωάννη Χρυσουγι, έναν κληρικό με σπάνια θεολογική μόρφωση και γιο του αγαπητού, αιδ. π. Μιλτιάδη Χρυσουγι, που ετέλεσε τον γάμο μου στο Αντελάϊντ.

Ο μακαριστός Στυλιανός, δεν είχε εκφράσει αντίρρηση στη συμφιλίωση της εφημερίδας μας με την Κοινότητα, ούτε μάς εκβίασε για να

την αποτρέψει, αλλά στις συναντήσεις μας πάντα αναφερόταν στους «φίλους» μου κοινοτικούς και τα παράπονά του για την εχθρική συμπεριφορά τους πριν ακόμη φτάσει στην Αυστραλία. Όμως, αν και τον σεβόμουν σαν πνευματικό ηγέτη, δεν δίσταζα να εκφράσω τη γνώμη μου έστω και αν τον εκνεύριζε, όπως όταν μού είπε ότι τον αγαπούν το 90% των Ελλήνων και τον ρώτησα αν θα ήταν καλύτερα να τον αγαπά το 100% αν συμφιλιωθεί με την Κοινότητα, για να μού απαντήσει θυμωμένα «ξέρεις κάποιον ηγέτη που τον αγαπούν όλοι;»

Μετά τη συμφιλίωση του «Κόσμου» με την Κοινότητα, στόχος μου ήταν με άρθρα και εκκλήσεις στη σελίδα 11 για την υστεροφημία του Αρχιεπισκόπου η συμφιλίωση με την Κοινότητα, όταν τόσο ο μακαριστός Στυλιανός, όσο και οι σκληροί στην Κοινότητα ήταν αναφανδόν εναντίον.

Όμως, η κυβέρνηση Κωνσταντίνου Μητσοτάκη στην Ελλάδα είχε διαφορετική γνώμη και τον δύσκολο μεσολαβτικό ρόλο είχε αναλάβει η υφυπουργός Εξωτερικών, Βιργινία Τσουδερού, μια αυθεντική αρχόντισσα της πολιτικής που είχα συναντήσει στην Αθήνα για να ακούσω τις απόψεις της για τη Συμφωνία της Αθήνας.

ΑΥΡΙΟ: Οι... μάχες για τη Συμφωνία της Αθήνας και ακόμη μια νίκη της σελίδας 11, όμως χωρίς αντίκρουσμα.

Καλό!

Δεν είναι ντροπή ένας άντρας να πλένει τα πιάτα, αρκεί να το κάνει σαν άντρας. Τα νερά να φτάνουν στη βεράντα

Ακόμη ένα:

- Μια ζαμπονοτυρόπ... μελομακάρονα είναι αυτά;
- Ναι.
- Ρε, είστε τρελοί, ρε; Από τώρα; Βάλτε μου δυο κιλά!